

Høstgudstjeneste 17. september 2017

kl. 10.30 i Vinderslev kirke.

Salmer:

Børnesang - Nu går vi glad vor kirkegang

13: Måne og sol

Børnesang: Da Jesus engang gik til Jerusalem

728: Du gav mig, o Herre

Børnesang: Hvem skabte stjernerne

730: Vi pløjede og vi så'de

Prædikentekst: Lukasevangeliet 17,11-19

Under sin vandring mod Jerusalem fulgte Jesus grænsen mellem Samaria og Galilæa. Da han var på vej ind i en landsby, mødte han ti spedalske; de blev stående langt fra ham og råbte: »Jesus, Mester, forbarm dig over os!« Da han så dem, sagde han: »Gå hen og bliv undersøgt af præsterne!« Og mens de var på vej derhen, blev de rene. Men én af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt. Han priste Gud med høj røst og kastede sig på sit ansigt for Jesu fødder og takkede ham; og det var en samaritaner. Jesus spurgte: »Var der ikke ti, der blev rene? Hvor er de ni? Er det kun denne fremmede, der er vendt tilbage for at give Gud æren?« Og han sagde til ham: »Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.«

Genfortælling i børnehøjde med udklædning.

Lidt til de voksne:

På en del måder er det med taknemmelighed som med kærlighed. Det er ikke altid kærlighed er en følelse, men ofte er den en vilje, en bestemt retning, vi vælger at gå med vores liv, med vores sind, med vores krop, med vores ånd, med alt, hvad der er os. Det er taknemmeligheden også. Det er ikke kun en livsindstilling eller et positivt perspektiv på verden. Det er en vej, vi vælger at gå. Det er en stædig viljeshandling. En måde vi minder os selv om, at vi er andre tak skyldige. Alt hvad der sker i

vores liv er ikke vores egen skyld eller fortjeneste. Det onde der sker er ikke altid vores skyld. Noget af det er måske vores ansvar og vores skyld. Men det er ikke altid vores skyld. Der er tilfældigheder på spil. Der er andre mennesker på spil. Der er djævelskab på spil. Og tilsvarende med det gode. Det er ikke altid vores fortjeneste, at det gode sker. Det gode sker ikke altid, fordi vi har handlet godt. Jo, hvis vi er gode mod andre, så er der nok større sandsynlighed for, at de er gode mod os. Men medgang i livet er ikke noget, vi gør os fortjent til. Det er dybest set noget vi modtager. Ufortjent. Fra andre mennesker. Fra tilfældighederne. Fra Gud, først og fremmest.

At leve med et andet menneske i ægteskab, i venskab, i et familieforhold, det kræver en kærlighedens vilje. At leve i verden med sig selv, med Gud, med andre mennesker, det kræver en taknemmelighedens vilje. Jo, vi kan leve uden at takke andre. Vi kan leve liv, hvor vi kun takker os selv eller slet ikke nogen. Men det bliver et gråt og koldt liv. Et liv uden farver. Et liv uden indtryk og påvirkninger fra andre mennesker. Et liv, som kun kredser om os selv.

Taknemmeligheden åbner os op for verden. Får os til at se mere. Får os til at se andre mennesker. Får os til at se Gud.

Jeg plejer ofte at sige i bryllupstaler, at kærligheden ikke gør blind, som man ellers siger, men at kærligheden gør seende. Den ser den anden og bliver ikke skræmt over det, den ser, men den er vedholdende og bliver og kigger nysgerrigt og kærligt på den anden år efter år. Og på samme måde er det med taknemmeligheden. Den gør seende. Den får os til at se, det vi har og det gode der sker i vores liv. Den får os til at se på andre mennesker med nysgerrige øjne og milde øjne. Den åbner vores øjne og verdenen for os, så vi simpelthen får øje på mere og i højere grad får øje på det Gud gør i verden og i vores liv.